

[Hans Conrad Koefoed.]

paa dette Omraade er saa vanskelig og usikker, er det i hvert Fald en Ting, som maner til Forsigtighed.

Det andet Punkt, jeg nævnte, var Hensynet til de gamle Ydere af Grundstigningsskyld, dem, der, som jeg har sagt, er kommet dumpende ind i en saadan Beskatning aldeles uforvarende og uforberedt. Nu er der i den ny § 25, det foreliggende Lovforslags § 15, taget Hensyn til dem, og jeg har af den højeste Sagkundskab ladet mig overbevise om, at der er taget fuldt Hensyn til dem, idet jeg i første Omgang var inde paa, at der kun var taget Hensyn til den Stigning, der vilde paaføres dem i Anledning af den nye 5 Kr.s Grænse i § 4. Men dette Moment — det andet af mine fire Punkter — kan altsaa lades ude af Betragtning.

Men saa kommer der en tredje Grund, nemlig Faren for Handel under Bordet paa den ene eller den anden Maade, som jeg er bange for, at de, der har Interesse i disse Forhold, nok skal finde frem til. Man maa nemlig være klar over, at jo stærkere Beskatningen er, desto større vil Faren være for, at noget saadant finder Sted.

Endelig er der den fjerde og sidste Grund; det er hele denne Beskatningsforholdsvis ringe Provenu og den relativt ringe Betydning, den af den Grund finansielt set har for Staten og for Kommunerne.

Jeg finder altsaa, at i hvert Fald de tre af de Argumenter, jeg da fremførte, fortsat har Gyldighed, og jeg maa som sagt tage Forbehold over for den ret drastiske Revision af Lovens § 1.

Jeg vil slutte disse Bemærkninger med at sige, hvad jeg begyndte med, at saa godt som alle, ogsaa mit Parti, anerkender Begrundelsen for og Formaålet med denne Lovgivning. Lovforslaget rummer, som jeg allerede har paapeget, en Mængde Enkeltheder, hvori der er Problemer, smaa eller større, og Lovforslaget maa i det hele taget siges at være særdeles oplagt til Behandling i et Udvalg. Med de Forbehold, jeg her har taget, kan jeg tilsige mit Partis velvillige Deltagelse i et saadant Udvalgsarbejde.

Kristen Amby: Det ærede Medlem Hr. Hans Conrad Koefoed sagde, at han gad vide, om Medlemmerne i denne Forsamling, og i øvrigt ogsaa Ordførerne, hvis en Gallupundersøgelse blev foretaget, virkelig kunde gøre Rede for og havde Oversigt over dette Lovkompleks. Jeg giver det ærede Medlem Medhold i disse Betragtninger. Regeringen har ogsaa erkendt, hvor vanske-

lig denne Sag er, idet Lovforslagets § 18 siger — hvad der vist ikke plejer at være Tilfældet —, at Finansministeren er bemyndiget til at lade den oprindelige Lov med de af nærværende Lov følgende Ændringer optrykke som den nye Lov. Jeg beklager bare, at man ikke allerede nu har ladet Ændringerne indarbejde i den bestaaende Lov, idet man kunde have ladet Ændringerne kursivere . . . . . (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Det har man gjort!) . . . . . Ja, men Medlemmerne har ikke faaet dem . . . . . (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Det ligger paa Tingets Bord!) . . . . . Om Forladelse, det forelaa i hvert Fald ikke, da Lovforslaget blev fremsat. Det er undgaaet min Opmærksomhed. Men det er udmærket, for Lovforslaget er meget uoverskueligt. Man skulde læse Forslag til Lov om Ændring i Lov om Grundstigningsskyld og samtidig stadig væk have den gældende Lov liggende foran sig. Det kunde man maaske overkomme, men det er ikke saa forfærdelig let at hitte Rede i.

Lovgivningen om Grundskyld har to erklærede Formaal, dels Inddragning af den Værdistigning, der fremkommer paa Jorden udelukkende ved Samfundets Vækst og Udvikling, og dels Ønskeligheden af, at Jorden udnyttes til den økonomisk mest hensigtsmæssige Brug. Eller hvis man siger det med mere jævne Ord: Formaålet er, at den rene Grundspekulationsgevinst ikke bør gaa i privates, men i Samfundets Kasse, og at ingen Besidder skal kunne hindre, at Jorden udnyttes hensigtsmæssigt. I sit Princip og i sin Almindelighed maa formentlig alle forstandige Mennesker være Tilhængere af disse Formaal, og da selv Konservatismens Modstandere næppe vil frakende os Forstandighed, selv om de vil kalde os bornerte og bagstræberiske og vor Forstand tør, skal det ikke undre nogen, at jeg som Ordfører for mit Parti erklærer, at vi i Princippet tiltræder disse Formaal, og i øvrigt altid har gjort det. Men det, der er Spørgsmaal om ved Bedømmelsen baade af det foreliggende Lovforslag og af selve Loven af 1933, er, hvorvidt disse to Formaal saa virkelig ogsaa tilgodeses paa rette Vis, og uden at berettigede Interesser gaas for nær.

Da Loven blev til i 1933 — det er sagt før, men jeg synes, det maa understreges —, udtalte vi Tvivl om, hvorvidt det nu virkelig ogsaa blev Tilfældet. Vi paastod, at det i Virkeligheden var Køberen, der — som et Tillæg til Prisen — kom til at bære den paalagte Grundstigningsskyldsbyrde. Dette blev bestridt og er ofte senere blevet det.